13/04/2020

Μητρ. Μεσσηνίας: Μη «λιθοβολείτε» την Εκκλησία!

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσσηνίας

Του Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου

Τον τελευταίο καιρό και με αφορμή την συγκλονιστική πανδημία του κορωνοϊού, παρατηρείται από πρόσωπα -μακράν και εντός του εκκλησιαστικού χώρου- να επιδίδονται σε έναν ιδιότυπο «λιθοβολισμό» της Εκκλησίας, ασκούντες αρνητική κριτική, που σκοπό έχει να μειώσει το κύρος των θεσμικών κυρίως οργάνων της και των αποφάσεών τους.

Ακούγονται «έξωθεν και έσωθεν» διάφορες τοποθετήσεις, παραλληλισμοί, υποδείξεις, εκτιμήσεις και αξιολογήσεις της στάσης Της, του λόγου Της, του έργου Της, ακόμη και αυτής της συμβολής Της σε όλη αυτή τη δύσκολη κατάσταση που διέρχεται η χώρα και οι συμπολίτες μας. Τα πρόσωπα αυτά δεν είναι επαΐοντες, δεν φαίνεται να διαθέτουν τα βαθύτερα θεολογικά ούτε και τα επιστημονικά κριτήρια γι' αυτό και δημιουργούν μόνο σύγχυση, ως προς την ταυτότητα και την αποστολή της Εκκλησίας, και η οποία βέβαια δεν βοηθά τελικά ούτε τους ίδιους. Επιπλέον πολλοί από αυτούς τους κρίνοντες και επικρίνοντες,

είτε λόγω θέσεως είτε λόγω ισχύος, και παρά την ανεύθυνη συμπεριφορά τους, επιδιώκουν να ευρίσκονται στο απυρόβλητο ή να κρύβονται πίσω από άλλους, γεγονός το οποίο επιβεβαιώνει την ανευθυνότητά τους και την ανεντιμότητά τους.
Πρόσωπα άγευστα εκκλησιαστικότητας ασκούν σχολια-σμούς και προβαίνουν σε αναλογικές συγκρίσεις με κομματι-κές συνιστώσες ή συνασπισμούς. Αποπειρώνται να τοποθετή-σουν την Εκκλησία στο προσωπικό τους εκκρεμές μεταξύ συν-τηρητισμού και προοδευτισμού. Διακηρύττουν απαξιωτικές κρι-τικές για ατολμία, συμβιβασμό και διάθεση υποταγής στον Καίσαρα, ακόμη και για αδιαφορία!!!
Από την άλλη, πρόσωπα εγγύτερα στο εκκλησιαστικό γίγνεσθαι, διατυπώνουν επικίνδυνες θέσεις -λόγω της ιδιο-τέλειας τους – και ανόητες κριτικές. Αυτοί, κατά τη συνήθη τακτική τους, σε καιρούς άκαιρους μεταξύ των άλλων προ-σπαθούν να πυροδοτήσουν ένα κλίμα διαδοχολογίας και εσωτε-ρικού διχασμού, επιβεβαιώνοντας πόσο ανιστόρητοι και άμοι-ροι είναι τελικά εκκλησιαστικότητας αλλά προπάντων και για μία πρωτότυπη και δημιουργική δημοσιογραφία. Συμπερι-φέρονται σαν κόλακες των «καισαρο-παπικών αυλών» και στο βωμό των ιδιοτελών επιδιώξεών τους ανερυθρίαστα θυσιάζουν ακόμα και την ενότητα του εκκλησιαστικού σώματος με προβολή διαφόρων ψευδο-ζητημάτων. Δεν γνωρίζουν, άραγε, ότι οποιαδήποτε κρίση, μάλιστα μια τέτοια κρίση εθνική και πανανθρώπινη, δεν προσφέρεται ως εφαλτήριο για καμμία άλλη κρίση και μάλιστα εκκλησιαστική; Όμως «τετύφλωκεν αὐτῶν τούς ὀφθαλμούς» η μανική επιδίωξή τους για εξουσία!!!
Ακόμη όλοι αυτοί, οι εντός και εκτός του εκκλησιαστικού «νυμφώνος» κριτικογράφοι, με τη σημαία δήθεν του σεβασμού, του ενδιαφέροντος και της αγάπης προς την Εκκλησία, Την συμβουλεύουν επίσης «πώς δεῖ καί ὑπέρ ὧν δεῖ» να ενεργεί και να αποφασίζει. Τους διαφεύγει όμως, ότι όλοι αυτοί ομιλούν «εκ του ασφαλούς», ευρισκόμενοι «έξω από το χορό» και φυσικά εμπίπτουν στο γνωμικό του σοφού λαού μας, «όποιος είναι έξω από το χορό πολλά τραγούδια ξέρει».
Ίσως θα ήταν φρονιμότερο να σταματήσουν όλοι αυτοί οι «φωστήρες» της κοινωνίας και οι δημοσιογραφούντες της Εκ-κλησίας να Την «λιθοβολούν», εν ονόματι μάλιστα της οποιασ-δήποτε ιδιοτέλειας τους, της ιδεολογίας τους ή της προσωπο-ληψίας τους. Ας σοβαρευτούν λίγο και ας συγκρατηθούν, δεν ήρθε ακόμη η ώρα να εκδιπλώσουν τα ηγεμονικά τους προσόν-τα. Ας σταματήσουν να αντιμετωπίζουν τις συνοδικές ακόμη αποφάσεις ωσάν να είναι κομματικά ή πολιτικά μανιφέστα.
Ας αναλογιστούν σοβαρά ότι δεν μπορούν να υπονομεύ-ουν τον έντιμο και επίμοχθο αγώνα της Εκκλησίας να συγ-κρατήσει την ενότητά Της αρραγή και την κοινωνική συνοχή του λαού μας σθεναρή.
Ας σκευθούν ότι πάντα υπάρχει «καιρός τοῦ σιγᾶν καί καιρός τοῦ λαλεῖν». Τώρα είναι ο καιρός της σιωπής, γιατί μόνο έτσι τιμώνται τα έργα του Θεού, «ἐν σιγῇ», τα οποία είναι πάν-τοτε έργα προς σωτηρία του λαού και στην προκειμένη περίπτωση πράξεις θυσίας υπέρ υγείας αντί ασθένειας και ζωής αντί θανάτου.

Θα έρθει αναμφίβολα και ο καιρός «τοῦ λαλεῖν» και τότε βεβαίως θα υπάρξει για όλους η άνεση και ο χρόνος για μια καλοπροαίρετη και εποικοδομητική προφανώς κριτική, περί του πόσο και πώς συνέβαλε ο καθείς από το μετερίζι του, στην προάσπιση της δημόσιας υγείας, στη διαφύλαξη της ανυπέρ-βλητης αξίας της ανθρώπινης ζωής και στη διατήρηση της κοινωνικής συνοχής,

Θα έρθει όμως σύντομα και ο καιρός που όλοι θα κλη-θούμε να απαντήσουμε στο σημαντικό ερώτημα, «…και μετά τον κορωνοϊό…τι γίνεται με την Εκκλησία;».

Τότε θα Την αναζητήσουμε, όταν θα πρέπει να στηρίξει και πάλι τον άνθρωπο, την οικογένεια και την κοινωνία, όταν θα Της ζητηθεί να συμβάλλει στην επίλυση και εξομάλυνση των κοινωνικών προβλημάτων, όταν θα κληθεί να ενισχύσει τις διάφορες δομές, όταν θα προκληθεί να απαντήσει στις αν-θρώπινες ανασφάλειες, όταν η κοινωνία μας θα αναζητεί το αξιόπιστο και δοκιμασμένο πρότυπο για να εκτιναχθεί και πάλι προς ένα μέλλον ελπιδοφόρο και περισσότερο δημιουργι-κό.

Και μόνο γι’ αυτό μην «λιθοβολείτε» την Εκκλησία και το έργο Της.

Μην αξιολογείτε αυτό το έργο με κριτήρια κοσμικά, ούτε με στατιστικές εξισώσεις και υπολογισμούς ιδιοτέλειας, ούτε βεβαίως με κάθε μορφής συμφέρον.

Μη «λιθοβολείτε» την Εκκλησία.

Σεβαστείτε Την, όπως αυτή σέβεται θυσιαστικά και υπομένει κενωτικά όλους μας. Ανέκαθεν ωφελούνταν όποιοι υπηρετούσαν έντιμα και αξιόπιστα την Εκκλησία και Την σεβόντουσαν ως Μητέρα…. Ο πόλεμος κατά των προσώπων, όπως και κατά των θεσμών έχει δυστυχώς αρνητικό αντίκτυπο σε όλο το εκκλησιαστικό σώμα, γιατί αν ένα μέλος πάσχει συμπάσχουν όλα τα μέλη και το ίδιο το σώμα. Αυτό σημαίνει Εκκλησία. Αυτό σημαίνει εκκλησιαστική κοινωνία. Αυτό σημαί-νει πρότυπο για κοινωνική συνοχή και μοντέλο ενότητας.